

Magasinet stefanus

56. årgang, nr. 4 – juni 2026

Utgitt av Stefanusalliansen

Iran: Tror kirken vil vokse enda mer	4 – 7
Iran: «Det finnes ikke hellige kriger»	8 – 9
Bangladesh: Gikk fra raseri til tro på Kristus	10

A portrait of a woman with dark hair, wearing a light-colored sweater and a necklace, looking directly at the camera. The background is blurred, showing what appears to be a bookshelf.

Journalist Kseniya Lusjenko er dømt til åtte års fengsel etter å ha kritisert den russiske kirken og krigen. Hun nekter å tie. Det gjør også en pastor som soner fire år i fengsel.

Side 14– 17

Maria Bibi (12) er tvangsgjiftet med en muslimsk mann.

Foto: HFO

Blir Maria fri til slutt?

Kjære venner,

■ **Jeg ble sjokkert** og bedrøvet da vi 26. mars fikk den tragiske nyheten om at den føderale forfatningsdomstolen her i Pakistan fastholdt at et ekteskap mellom en 12 år gammel kristen jente, Maria Bibi, og en muslimsk mann er gyldig.

Retten avviste en begjæring fra Marias far, som krevde at hun skulle bringes tilbake til hjemmet. Dommerne mente at Maria er en kvinne i moden alder, at hun hadde konvertert og dermed lovlig var under ektemannens omsorg. Dommerne trodde ikke på dokumentasjonen som viser at Maria Bibi bare er 12 år. Det er dypt foruroligende at dommerne ikke stolte på dokumentasjonen og overså Marias sårbarhet. Dommerne sa også at det ikke kreves ritualer, men at det er nok å fremsi en trosbekjennelse for å konvertere til islam.

Domstolen åpner i realiteten for videreføring av tvangsekteskap for mindreårige jenter, særlig fra religiøse minoriteter som kristne og hinduer. Selv ikke ekteskap som gjelder mindreårige kan etter denne kjennelsen annulleres eller erklæres ugyldige. Dette undergraver barns grunnleggende rettigheter og bryter med tros- og livssynsfriheten.

Sammen med andre organisasjoner vil vi i Human Friends Organization holde fredelige demonstrasjoner mot uretten. Vi forbereder oss også på å ta Maria Bibis sak inn for Pakistans Høyesterett.

I lys av Maria Bibis skjebne og mange andre kristne jenters skjebne de siste årene var det gledelig at vår egen delstat Punjab nylig har kriminalisert barneekteskap. Loven, som ble vedtatt 27. april, hever minimumsalderen for ekteskap for jenter fra 16 til 18 år, slik den allerede er for gutter. Loven definerer barneekteskap som en straffbar handling.

Dette er et gledelig skritt for å forebygge bortføring, tvangskonvertering og tvangsekteskap av jenter både fra det kristne samfunnet og fra hindusamfunnet.

FN-eksperter påpekte nylig, med rette, farlige mønstre med bortføring, tvangskonvertering og tvangsekteskap for unge jenter fra minoriteter. Den utålelige praksisen har dessverre økt de siste årene. Dessverre er det en kultur som gir straffefrihet for dem som utfører overgrepene.

Jeg håper og tror at den nye loven også vil hjelpe Maria Bibi.

Tusen takk for at dere støtter oss i kampen mot overgrep. Takk for deres forbønn. Be også for Maria Bibi. ■

Hilsen
Sajid Christopher

Sajid Christopher er leder for Human Friends Organization, Lahore, Pakistan.

Utgiver:
Stefanusalliansen

Adresse:
Trondheimsveien 137,
pb 6603 Rodeløkka,
0502 Oslo
post@stefanus.no

Telefon:
23 40 88 00

Ansv. redaktør:
Johannes Morken
jm@stefanus.no

Redaksjon:
Hilde Skaar Vollebæk
Marianne Haugerud

Forsiden:
Kseniya Lusjenko.
Foto: Natalia Smirnova

Design:
Von: Bendik Schøien

Trykk:
Kai Hansen Trykkeri

Opplag:
17 000

Gavekonto:
3000 14 57922

VIPPS:
19013

sammen for de forfulgte

Stefanusalliansen er en misjons- og menneskerettsorganisasjon med et særskilt fokus på trosfrihet.

Synspunkter i artikler står for forfatteres og intervjuobjektors regning. Stefanusalliansens meninger kommer til uttrykk i artikler skrevet av staben.

Vi følger personopplysningsloven.

Magasinet kommer gratis sju ganger i året.
Bestill med SMS: MAGASIN til 1901 eller post@stefanus.no

Tilgjengelig som podkast. Kontakt KABB: kabb@kabb.no

www.stefanus.no
f/stefanusalliansen
@stefanusalliansen

DØDEN BAK STENGDE GRENSER

■ **Alt vinteren 2020** var det grunn til å frykta at autoritære herskarar ville utnyttja pandemien til å gjennomføra hardhendte tiltak som gjekk langt ut over smittevernet – fordi målet deira alltid er å sikra total makt over folket.

For kinesiske styresmakter gav omfattande smitteovervaking og nedstenging kommunistpartiet nye verktøy. Dei harde tiltaka vart ofte gjennomført utan heimel i lov, og blei kraftfulle middel på vegen mot endå sterkare partikontroll over heile samfunnet.

Nord-Korea var eit av de første landa som totalstengde grensene som framleis i praksis er stengde, unnateke for russarar på spesialvilkår. Diktatura samarbeider, som vi veit.

Dobla dødsstraff

Kva gjorde så Kim Jong-un bak dei stengde grensene? I åra etter 2020 har han meir enn dobla bruken av dødsstraff samanlikna med åra før. Det viser ein fersk rapport frå den sør-koreanske organisasjonen TJWG, som dokumenterer overgrep i Nord-Korea.

Diktatorar er nemleg ikkje berre redde for at virus skal kryssa grensene. Kim Jong-un er minst like redd for religiøs litteratur og musikk, filmar og TV-seriar, alt ser han på som trugs-mål mot eigen ideologi og eiga makt.

«Tankekriminalitet»

Like før grensene vart pandemistengde, vedtok Nord-Korea ei ny lov mot «tankekriminalitet». Lova vart skjerpa i 2022/2023. Det å høyra på utanlandsk musikk, å sjå filmar eller å spreia slike impulsar, kan no gje dødsstraff. FNs menneskerettskontor dokumenterte dette i fjor. No fortel TJWG-rapporten at den største veksten i bruken av dødsstraff gjeld nettopp slike «brotsverk».

Vi har lenge visst at det å ha ein bibel eller å be i eigen heim i Nord-Korea er «brotsverk» som blir straffa med årevis i ein brutal fangeleir – og i verste fall kan føra til dødsstraff. Ministeriet for statstryggleik (MSS) er gått bort frå offentlege avrettingar av kristne, fortel TJWG-rapporten. Å ta livet av ein kristen på eit torg ville fortelja folket at det framleis finst menneske som nektar å tilbe Kim, fordi dei bed til den sanne Gud. Det vil Kim Jong-un ikkje vedgå. Difor blir kristne arresterte i løyndom og sende i ein brutal fangeleir, på linje med politiske fangar.

” Vi må ha eit langt meir vake auge for kva diktatorar brukte pandemien til.

Vake auge

Vår eigen debatt for å læra av hastetiltaka mot pandemien er viktig, både om uheldige følgjer og om trongen for lovheimlar for statsmakta.

Samstundes: Vi må ha eit langt meir vake auge for kva diktatorar brukte pandemien til. Det er ei samling tragiske historier. ■

■ **Johannes Morken**
Redaktør

*Mehrdad Fatehi gjev aktive bidrag i Iranian
Christian Fellowship sørvest i London.*

'Midtausten vil få sjokk'

Som 18-åring gjekk Mehrdad Fatehi i 1979 i demonstrasjonar i gatene i Teheran og støtta den islamske revolusjonen. Det angrar han på.

TEKST OG FOTO: JOHANNES MORKEN

■ – **Som kristen ropte eg** ikkje «død over sjahen», slik mange andre gjorde, men eg støtta revolusjonen, fortel Fatehi (65) til Magasinet Stefanus.

Eg møter Mehrdad Fatehi i ein liten by sørvest for London der han leier Pars Theological Centre. Senteret som Fatehi grunnla i 2010, gjev utdanning i teologi og leiarskap, rettleiing og sjelesorg til leiarar i undergrunnskyrkja i Iran og iranske kristne utanfor landet.

Fatehi forstod at det hadde vore feil å støtta ayatolla Khomeiny. Eit brutalt diktatur tok form berre veker etter at ayatolla-regimet hadde sikra makta, på tvers av vakre lovnader.

– Det har vore 47 års tyranni, konstaterer Fatehi. Han var ein av nokså få kristne med muslimsk bakgrunn før revolusjonen.

Frå islam til kristen tru

Mehrdad Fatehi vaks opp i ein muslimsk familie. Han fekk høyra om Jesus som 9-åring. I 1970 kom far hans, som var sjukehuslege, i ein desperat situasjon med gjeld, depresjon og angst.

Djupt fortvilt kom legen til å hugsa på noko ein amerikansk professor hadde sagt til han på universitetet 15 år tidlegare: at Jesus levde og kunne forvandla eit menneskeliv. Han bestemte seg for å be om at Jesus måtte gjera det som professoren hadde sagt at Jesus kunne.

Neste morgon dukka to bokseljarar frå Operasjon Mobilisering opp på sjukehuset. Dei tilbaud den overraska legen eit nytestamente. Etter å ha lesa evangelia, gav Mehrdads far livet sitt til Jesus.

– Far vart ein heilt ny person, fortel Mehrdad.

I heimen i Teheran byrja dei å lesa Bibelen før frukost.

Far vart ein heilt ny person etter at han gav livet sitt til Jesus.

Mehrdad Fatehi – som var ni år den gongen.

– Året etter, i 1971, gav eg livet mitt til Jesus, fortel Mehrdad.

I kyrkja starta Mehrdad som 20-åring bibelundervisning for ei ungdomsgruppe. Seinare fekk han fulltidsteneste som assisterande pastor, med ansvar for bibelundervisning. Han leia ungdomsarbeidet og etablerte smågrupper.

Kollega vart drepen

I 1991 reiste Mehrdad og kona til Storbritannia for at han skulle få teologisk utdanning. I Iran starta i 1994 ei ny bølge av forfølging av konvertittar. Ein av fleire pastorar som vart myrda, var Haik Hovsepien. Hovsepien som ope hadde kritisert undertrykkinga av kristne med muslimsk bakgrunn, vart sporlaust borte i januar 1994. Etter få dagar vart han funnen drepen, med knivstikk i brystet. Ayatolla-staten hadde teke han av dage. →

Mehrdad Fatehi vart kristen frå muslimsk bakgrunn før Den islamske revolusjonen.

I kyrkjenettverket Assemblies of God hadde Mehrdad Fatehi arbeidd tett saman med Hovsepien og nokre andre som vart drepne.

– Eg var ein av svært få leiarar med muslimsk bakgrunn. Venene mine rådde oss til å bli i Storbritannia til situasjonen vart betre i Iran, seier Fatehi.

Han tok doktorgraden i teologi i 1998 og gjekk i gang med bibelomsetjing. I 2010 etablerte han Pars for å styrkja den raskt veksande undergrunnskyrkja i heimlandet.

Drap av kristne i Iran blei det slutt på, men forfølginga tok ikkje slutt. Kyrkjer som tok imot konvertittane, er i tur og orden blitt stengde av regimet. Dei kan berre møtast i husgrupper der dei risikerer overvaking og razziaer. Fleire kristne sonar fengselsstraffer på opptil 17 år.

Regimet svarar brutalt

Fatehi har sett kor brutalt regimet har gått fram også mot bahaiar og andre minoritetar. Og kvar gong menneskemengder har protestert mot diktaturet, har regimet svart brutalt. Så kom massakrane i januar i år: På to dagar vart 34 500 drepne, det er talet Fatehi festar mest lit til.

Eg trur kyrkja i Iran vil veksa endå meir etter at ayatolla-styret ein dag fell.

Mehrdad Fatehi

Eg tek avstand frå idear om kristen nasjonalisme, slik eg tek avstand frå islamsk nasjonalisme.

Mehrdad Fatehi

Fatehi støtta det israelske-amerikanske angrepet, sjølv om han ikkje trur USA og Israel først og fremst hadde framtida for det iranske folket i tankane. Fatehi avviser alt snakk om «heilag krig», idear som krigsminister Pete Hegseth spreidde.

Søndagen før krigsutbrotet i februar heldt Fatehi preika i ei iransk kyrkje i London. «Guds raude line går der det renn uskuldig blod», seier Fatehi. Han såg rett i kameraet då han forkynte at Gud ville straffa og audmjuka det iranske regimet. Han er open for at Gud greip inn i historia.

Stå ansvarleg

Men han avviser at Trump og Netanyahu gjekk Guds ærend. Dei må stå ansvarlege for sine handlingar – slik Josefs brør måtte då dei selde han som slave. Men, tenkjer Fatehi, slik bakhaldsangrepet på Josef vart brukt til noko godt ved at Josef i Egypt berga familien heime frå svolt, kan Gud også i dag bruka også vonde gjerningar til noko godt.

Fatehi vart oppgitt då Trump framstilte seg sjølv som Jesus ved hjelp av KI. Og han vart redd då Trump truga med å ta livet av ein heil iransk sivilisasjon.

Somme eksil-iranske kristne fryktar at dei radikale delane som er att av regimet, har kome styrkt ut av krigen. Likevel håpar og ber dei om at regimet på lengre sikt reelt er svekka. Inne i Iran ventar mange på dagen dei kan våga seg ut for å protestera igjen, utan å bli meia ned av revolusjonsgarden.

Vendt islam ryggen

Millionar i Iran har vendt all religion ryggen på grunn av ayatolla-styret. Mange hundre tusen har funne kristen tru – kor mange veit berre Gud.

Men den nederlandske forskargruppa Gamaan publiserte i 2020 ei undersøking: Av 50 000 spurde identifiserte 1,5 prosent seg som kristne. I så fall er det kanskje kring ein million konvertitt-kristne, som er farsi-talande med muslimsk bakgrunn.

I Iran er det kanskje 300 000 armenske og assyriske kristne, som er anerkjende minoritetar. Dei har lov gå i kyrkjene – så sant dei nyttar dei etniske språka og ikkje deler trua med muslimar. Kyrkjebygga deira er forboden

Haik Hovesian var pastor og biskop, til han vart sporlaust borte 19. januar 1994. Han vart drepen med knivstikk i brystet.
Foto: Article 18

Nattverd i Iranian Christian Fellowship i London.

grunn for konvertittar, som altså berre har undergrunnskyrkjer å samlast i.

Iran er eitt av landa med den raskast veksande kyrkja.

– Eg trur kyrkja i Iran vil veksa endå meir etter at ayatolla-styret ein dag fell. Eg er ikkje av dei som meiner at forfølging automatisk gjev kyrkjevekst, det er stader der forfølging tvert imot har hindra vekst. Sekularismen vil også veksa i Iran, endå fleire vil venda seg vekk frå islam. Men det vil bli eit sjokk for Midtausten at det i Iran, i dag eit sjaia-islamisk diktatur, vil bli endå fleire som kjem til tru på Kristus, berre dei får sjansen, seier Fatehi. ■

- **Pars Theological Centre**
- Gjev bachelorgrad i teologi og leiarskap.
- Gjev rettleiing, sjelesorg og traumehjelp.
- Pars er støtta av Stefanusalliansen.
- Har kring 250 studentar i Iran.
- I overkant av 300 studentar utanfor Iran.
- Mange iranske kristne flyktningar bur i Tyrkia.

Pars-utdanning stoppa av krig

■ Studiane for alle Pars-studentane skjer på ein nettportal.

På portalen ligg pensum med tekst, videoar og oppgåver som vert løyste online.

Tidlegare fekk studentar inne i Iran pensum og oppgåver på minnebrikker som vart spreidde via konferansar i Tyrkia.

Men då det vart fleire studentar inne i Iran og fleire studentar totalt, valde Pars for fire- fem år sidan å samla alt på ein felles nettportal for alle, i staden for å ha todelt utdanning.

Dei aller tyngste filene vert framleis overført til iranske studentar via ein kanal på den krypterte appen Telegram, fordi nettet i Iran mange stader er tregt.

På grunn av stengt internett under krigen har studentane i Iran dette semesteret fått studiefri, utan at det går ut over progresjonen mot bachelorgraden.

Dersom nett-stenginga varer, vurderer Pars igjen å overføra alle oppgåver og pensum til studentar i Iran slik at dei kan lasta ned, studera offline og senda svar til Pars på e-post. ■

Robert Aserian, som flykta frå Iran etter å ha vore arrestert i 2013, åttvarar mot å grunnje vald og undertrykking med religion.

'FARLEG BLANDING AV NASJON OG RELIGION'

Iransk kristen leiar tek oppgjer med farleg blanding av religion, politikk og nasjon.

TEKST OG FOTO: JOHANNES MORKEN, LONDON

■ – I Iran har vi sett livsfarlege konsekvensar av sjia-islamisk ekstremisme som er blanda med politikk og nasjon. Dette er krefter som både i Iran og andre land kan føra verda til katastrofe, seier Robert Aserian.

Han er armensk kristen frå Iran. Aserian vart i 2013 arrestert og truga med fem års fengsel fordi han tok imot konvertittar frå muslimsk bakgrunn i kyrkja han var med på å

Eg er redd for religiøs legitimering av ekstremisme og krig, uansett kvar i verda det skjer.

Robert Aserian

leia i hovudstaden Teheran. I 2013 vart kyrkja stengd av ayatolla-regimet, og Aserian og kona flykta frå Iran då han kom ut av Evin-fengselet.

Massakrar

Aserian har kjent på kroppen kva det ekstreme islamske regimet har gjort gjennom sine 47 år. Iranske huskyrkjer er av det sjia-islamske ayatolla-regimet i Iran stigmatisert som eit trugsmål mot nasjonal tryggleik. At svært mange har vendt sjia-islam ryggen, har gjort ayatollaene i Iran redde.

Aserian er sentral i Pars Theological Centre, som utdannar leiarar for den iranske undergrunnskyrkja.

Etter massakrane på demonstrantar i januar kom dei amerikanske og israelske angrepa – med store, til dels farlege og svært uoversiktlege globale konsekvensar.

– Militære angrep er alltid av det vonde.

Men eg meiner angrepet var nødvendig etter massakrane som regimet gjennomførte. Men USA og Israel kan ikkje byta regime, det må det iranske folket gjera etter at regimet er nok svekt. Eg håpar berre at det skjer, seier Aserian.

Sympati med Libanon

Aserian vedgår at perspektivet hans er iransk – prega som han og mange er av eit desperat håp om at ayatolla-regimet skal forsvinna.

– Men eg har sterk sympati med Libanon, med Libanons kristne og med fattige sjia-familiar. Libanons problem er at Hizbollah, på vegne av Iran, har teke landet som gissel.

Han seier at han forstår at Israel ikkje kan leva med iranske Hizbollah-rakettar retta mot landsbyar i nord, og at hæren vart sett inn.

– På den andre sida har eg ingen illusjonar om den israelske regjeringa. Israels svar er ofte så store og øydeleggjande at det blir ein katastrofe for Libanon, med landsbyar lagde i grus.

Armenskfødde Robert Aserian har to gonger vitja Libanon.

– Eg møtte armenske kristne som beundra Hizbollah fordi militsen stod opp mot israelske øydeleggingar. Eg må fordømma omfanget av det Israel har gjort både i Gaza og Libanon, seier Aserian og held fram:

– Ytrehøgre-ministrane i den israelske regjeringa intensiverer spenningane i regionen på ein måte som saknar sidestykke.

Men han understrekar også:

– Hamas-leiarane er omsynslause. Dei visste kva som ville skje då dei iverksette terroren 7. oktober 2023. Hamas-leiarane var villige til å ofra heile Gaza, med tusenvis av døde, som martyrar for Allah.

Åtvarar mot religiøs vald

Aserian følgjer også med sorg korleis armenske kristne blir angripne med vald av ultraortodokse jødar i Jerusalem's gamleby. På Vestbreidda angrip valdsame settlarar også kristne. Ein gresk-ortodoks prest vart angripen i påskehøgtida.

– Dette er farlege krefter, seier Aserian.

Aserian kritiserer alle «vanheilage alliansar mellom nasjon og religion».

Ekstreme krefter kan føra verda vår mot katastrofen

Robert Aserian

– Eg er redd for religiøs legitimering av ekstremisme og krig, uansett kvar i verda det skjer.

Aserian ser fascistiske krefter som legitimerer vald gjennom hindunasjonalisme i India. Han observerer ekstreme buddhistmunkar i allianse med militærjuntaen i Myanmar. Og han er djupt uroleg over at leinga i den russisk-ortodokse kyrkja har gått i tett kompaniskap med Putin-regimet i Russland med påstand om at Russland fører «heilag krig» i Ukraina. I tillegg kjem altså land med sjia- eller sunni-muslimsk dominans og ekstremisme.

– Ekstreme krefter kan føra verda vår mot katastrofen, seier Robert Aserian. ■

Fra raseri til Jesus-tro

*Nettverket av kristne med muslimsk bakgrunn vokser i Bangladesh, her fra en av d pshandlingene.
Foto: Stefanusalliansens partner i Bangladesh*

En muslimsk mann som Mehedi vitnet om Jesus for, truet Mehedi med at han skulle flå huden av ham. I dag leder den en gang så sinte mannen andre til tro på Kristus.

TEKST: INGVAR ISENE, SENIORRÅDGIVER MISJON, STEFANUSALLIANSEN

■ «Jeg var veldig inspirert av Paulus. Hvis jeg dør på grunn av min tjeneste for evangeliet, blir jeg frelst. Uansett hva som skjer, blir det bra.»

Mehedi hadde allerede betalt en pris for å følge Jesus. Landsbyen reiste seg mot ham da Mehedi kom til tro på Jesus, og han måtte flykte. Familien støttet ham, men også de var utsatt på grunn av Mehedis tro. Menneskene i landsbyen truet med å angripe og brenne ned huset familien bodde i. For å skåne dem reiste Mehedi bort.

Nå var han blitt student ved et universitet, der han studerte litteratur. Til tross for det han hadde opplevd, var Mehedi ikke redd, og han fortsatte frimodig å forkynne evangeliet på campus. En av dem han vitnet for, var Rahim, som slett ikke var mottakelig for det han hørte.

Trussel

«Stopp! Slutt å prate om dette tullet, din idiotiske kristen. Kommer du hit igjen, skal jeg flå huden av ryggen din og lage sko av den. Husk det!»

De fleste av oss ville nok ha rygget tilbake etter en slik tirade. Men ikke Mehedi. Han fortsatte å be for Rahim, fortelle ham om sin tro og behandle ham vennlig. Før året var omme, kom han til Mehedi, ba om tilgivelse for måten han hadde opptrådt på, og sa at han ville ta imot Jesus som sin personlige frelser.

Dette var i 1990. I årene som fulgte, mistet Mehedi og Rahim kontakten. Mehedi ble sendt fra distrikt til distrikt for å forkynne evangeliet, og han hadde ikke råd til å reise tilbake og besøke dem han hadde etterlatt seg. Da han endelig dro tilbake i 2006 for å oppsøke Rahim, var han borte. Rahim hadde blitt utsatt for forfølgelse og var tvunget til å forlate landsbyen sin. Mehedi lette, men fant ham ikke.

Venneforespørsel

Så gikk det mange år. Plutselig en dag fikk Mehedi en venneforespørsel fra Rahim på Facebook. Kontakten ble gjenopprettet etter nesten 30 år, og gleden var stor. For noen uker siden møttes de to endelig igjen. Rahim hadde ventet utålmodig på dette øyeblikket. De satte seg sammen tidlig en morgen og brukte hele dagen på å dele hvordan Gud trofast hadde vært med dem begge, og de brukte tid på å be.

Rahim kommer fra en fattig og enkel bakgrunn. Det var ikke noe hinder for Gud. Gjennom alle disse årene har han trofast vitnet om sin tro der han har vært. Mye av kreftene gikk med til å brødfø familien, men han forkynte også evangeliet, og folk kom til tro. Rundt 65 personer har han ledet til Jesus. I skrivende stund leder han 22 som forbereder seg på å bli døpt.

Kommer du hit igjen, skal jeg flå huden av ryggen din og lage sko av den. Husk det!

Rahim til Mehedi.

Fikk nettverk

Rahim har stått mye alene. Nå fikk han nettverk og fellesskap gjennom møtet med Mehedi. Folkene han er hyrde for, blir med i Alor Jatree, nettverket av menigheter som vår partner Mehedi leder. Mehedi er, av sikkerhetsgrunner, ikke hans egentlige navn.

«Elsk din fiende», sa Jesus. Jeg kjenner meg utfordret der Mehedi og jeg prater sammen over en dårlig telefonlinje, for jeg hadde nok trukket meg unna og tenkt at vil du ikke høre, så kan du ha det så bra. Ikke Mehedi.

Guds Ånd ga ham kraft til å elske sin fiende. Det smeltet isen, og Rahim kom til tro – sammen med sin egen familie og 65 andre som Rahim i dag er leder og hyrde for. ■

Å gå med dem i bønn

Kristne i Kina kan sin bibel, de trenger vår forbønn. Foto: Venner av Stefanusalliansen

■ **En kinesisk kirkeleder** jeg møtte i påsken for noen år siden, hadde helgen før vi møttes samlet prester og ledere i husmenigheter i området og sagt til dem: Nå følger vi Jesus på hans vandring mot Jerusalem, der han måtte lide og dø. Er dere klare til å gå samme vei?

Myndighetene hadde nettopp stengt flere av husmenighetene deres, konfiskert ikke-registrerte bibler og innført restriksjoner for ansamling av mennesker. Flere hadde blitt brakt inn til krevende forhør, og faren for tortur og fengsling var høy.

Takknemlighet

Kirkelederen åpnet vesken sin og ga meg et par håndsydde og vakkert broderte silkesåler. – Disse har jeg fått som lønn når jeg har forkynt, sa hun. Hun forklarte at mange ikke hadde økonomi til å lønne prester og evangelister i hennes område. Silkesålene var et uttrykk for takknemlighet for at hun og de andre prestene brakte det gode budskapet til dem midt i den krevende situasjonen de levde i. – Dere har så vakre føtter, hadde de sagt.

– Jeg vil at du skal ha sålene, fortsatte hun. Bruk dem i skoene dine, som om du går i mine sko. Husk oss i bønn.

Jeg klarer ikke, jeg orker ikke, å trå på sålene hennes i mine sko. Men sålene har jeg lagt på pulten min for å minne meg om henne, og hennes medsøstre og medbrødre, som følger Jesus med helt andre konsekvenser enn det får for oss i Norge.

Jesus sa: «Følg meg!» da han kalte disiplene, og han forberedte dem på at forfølgelse og vanskeligheter ville komme, men også på at han skulle være med dem alle dager.

Fengslet for sin tro

Mansour Borji leder Article 18, menneskerettighetsorganisasjonen som spesielt støtter forfulgte kristne i Iran. Han forteller hvordan krigen og stadige terroraksjoner mot regimemotstandere ytterligere forsterker den vanskelige situasjonen for kristne som er fengslet for sin tro i høyrisikofengsler. Han utfordrer oss både til å spre informasjon om deres situasjon og til vedvarende å huske dem i bønn i denne tiden.

Vi går ikke i deres sko, men vi kan gå med dem på avstand i bønn. ■

TEKST: ANNE MARI SCHIAGER TOPLAND

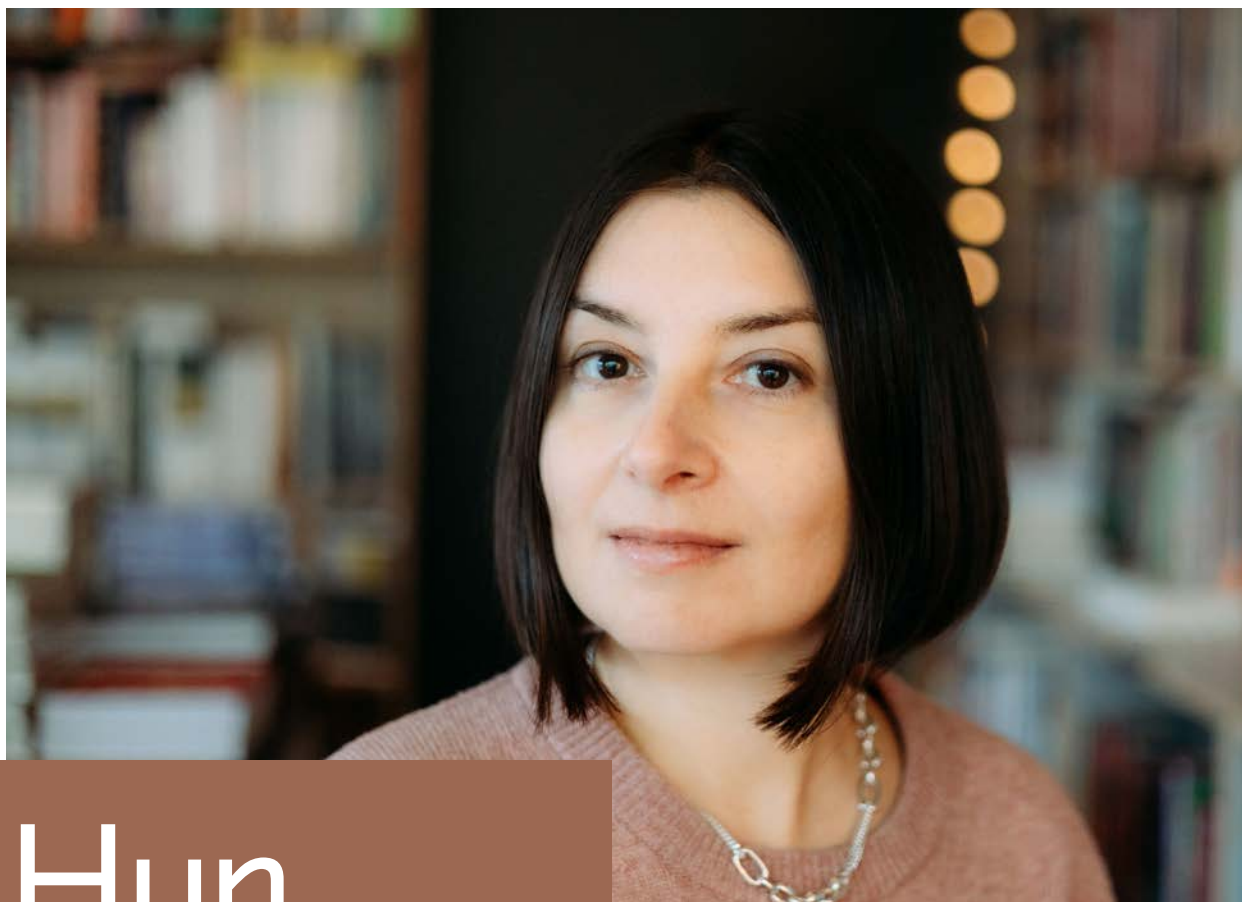

” Vi går ikke i deres sko,
men vi kan gå med dem
på avstand i bønn.

Anne Mari Schiager Topland sitter i styret for Stefanusalliansen og er sjømannsprest for norske studenter i Øst-Europa.

Hvor vakre de er
der de løper over fjellene,
føttene til den som bringer bud,
forkynner fred,
bringer godt budskap,
forkynner frelse
og sier til Sion:
«Din Gud er konge!»

Jesaja 52,7

Hun nekter å tie

Dersom journalisten Kseniya Lusjenko vender tilbake til Russland, venter åtte år i en fangeleir. Det stopper ikke hennes kritiske blikk på kirkens velsignelse av Putins krig.

TEKST: JOHANNES MORKEN. FOTO: NATALIA SMIRNOVA

Kseniya Lusjenko som er dømt for sitt kritiske blikk på Putins krig, hadde før krigen lederstillinger ved to institutter for mediekommunikasjon i Russland.

■ **I 25 år har** den russisk-ortodokse journalisten Kseniya Lusjenko analysert hvordan Den russisk-ortodokse kirken i praksis er blitt ett med Vladimir Putins autoritære stat. Lusjenko har grundig dokumentert at kirken under patriark Kirill har blitt en av de ideologiske bærebjelkene for Putin, «en selvutnevnt vokter av såkalte 'tradisjonelle verdier'».

Hun har også grundig vist hvordan kirken under patriark Kirill er blitt dypt involvert i spredningen av militarisme, homofobi og nasjonalt hat. Lusjenko har blant annet dokumentert hva som sendes på Moskva-patriarkatets egen TV-kanal Spas, som er inkludert i en gratis kanalpakke som alle russiske husstander får. Her kringkastes ren hatretorikk – ukrainerne blir blant annet stemplet som «ukronazister».

Nå er Lusjenko dømt til åtte års fengsel, in absentia. Det melder nyhetstjenesten Forum 18 som dekker brudd på trosfriheten blant

annet i Russland. Hun er helt konkret dømt for å ha beskrevet hvordan en russisk rakett i juli 2024 traff et ukrainsk barnesykehus på Vladimir Putins årlige «Dag for tradisjonelle familieverdier».

Mens bombene falt over Kyiv

Kseniya Lusjenko har sin egen kanal på den krypterte appen Telegram, med det megetsigende navnet «Ortodoksi og zombier». Der beskrev hun 8. juli 2024 i tydelige ordelag at barnesykehuset i Kyiv ble rammet av en russisk rakett på en dag som president Putin i 2022 hadde erklært som en dag for «familie, kjærlighet og troskap».

Det var familieparader i mange byer, og kirkens bispedømmer deltok aktivt. Det var festliturgi, salmesang og utdeling av medaljer til store familier, «mens bomber falt over ukrainske barn», som Lusjenko formulerte det.

Denne publiseringen utløste straffesaken. Like før påske i år ble Lusjenko i en distriktsdomstol i Moskva kjent skyldig i «offentlig å ha spredt falsk informasjon med viten og vilje» om de russiske styrkene. Hun skal ha gjort dette av «politiske, ideologiske, rasemessige, nasjonale eller religiøse hat- eller fiendskapsgrunner ...». Forum 18 News Service, som Stefanusalliansen støtter, meldte dette først.

Hun ble, in absentia, dømt til åtte års fengsel og fire års forbud mot all digital publisering. I et intervju gjort med henne på Telegram, forklarer Lusjenko:

– Formelt sett bygde saken på ett eneste Telegram-innlegg. Men målet til det russiske etterforskningsystemet og de russiske domstolene er å få meg til å tie, de vil knuse meg. Den virkelige grunnen er arbeidet mitt og posisjonen min.

Etterlyst internasjonalt

Siden Lusjenko reiste fra Russland i 2022 for å komme i rimelig sikkerhet, kan hun ikke fengsles. Men hun er internasjonalt etterlyst og risikerer arrestasjon og utlevering dersom hun reiser til et land med utleveringsavtale med Russland.

Putins justisdepartement satte henne i mai i fjor også på listen over «utenlandske agenter».

Lusjenko og andre lever farlig utenfor Russland.

– Vi blir overvåket av agenter fra de russiske sikkerhetstjenestene. De møter opp på offentlige arrangementer, følger med på sosiale medier og samler inn informasjon om privatlivet vårt – om hvor vi beveger oss og om oppholdsstedene våre, sier Lusjenko og fortsetter:

– Passene våre blir ikke fornyet, og uten gyldig pass blir det svært vanskelig å få eller forlenge oppholdstillatelse i utlandet. Reiser utenfor Den europeiske union er ofte utrygge, siden mange land kan pågripe oss og utlevere oss til Russland – og det har allerede skjedd med noen.

Målet til etterforsknings-systemet og domstolene er å få meg til å tie, de vil knuse meg.

Kseniya Lusjenko

Lusjenko er dessuten oppført på det russiske finansovervåkingsorganet Rosfinmonitorings liste over «terrorister og ekstremister», og risikerer å få kontoer i europeiske banker stengt.

Dommen er anket. Når ankesaken kommer opp, er uvisst.

«Jeg trekker ingenting tilbake»

Lusjenko er, så langt hun har klarlagt, den 13. russeren som er strafferettslig dømt for krigskritikk på religiøst grunnlag. Hun kaller ikke selv sitt eget arbeid for «kritikk».

– Jeg driver analyse, undersøkelser, forskning og verifisering. Selv om mine personlige synspunkter kommer til uttrykk i tekstene og i offentlige uttalelser, er de ikke hovedfokuset, sier Lusjenko.

Hun har ingen planer om å stenge Telegram-kanalen «Ortodoksi og zombier», eller å slutte å publisere.

– Jeg erkjenner ingen skyld. Jeg har aldri spredt falsk informasjon, og jeg tar ikke tilbake et eneste ord av det jeg har sagt og skrevet, sier Lusjenko. Hun legger til:

– Hele livet mitt har jeg arbeidet som journalist, drevet med medieopplæring, undervist elever og studenter i mediekompetanse og kritisk tenkning. Å kontrollere informasjon er yrket mitt. Jeg er overbevist om sannheten og kvaliteten på informasjonen jeg publiserer på Telegram-kanalen min og i andre medier.

Hun publiserer i respekterte, uavhengige russiske medier som Meduza og hos tankesmier som Carnegie Center.

– Men jeg ser ikke på meg selv som en helt. For det første er det hundrevis av oss – venner og kolleger – som arbeider i eksil. Og så har vi dem som er arrestert og dømt i Russland etter de samme paragrafene i straffeloven. Men de sitter i straffekolonier, mens jeg drikker kaffe i Berlin. Det er de som er de virkelige heltene og martyrene, sier Lusjenko til Magasinet Stefanus. ■

Les mer

På neste side kan du lese om pinsepastor Nikolaj Romanjuk som soner fire år i en russisk fangeleir.

PASTOR I FANGELEIR

Nicolaj Romanjuk ledet en pinsemenighet. Nå soner han i en arbeidsleir. Her er han sammen med kona Lubov, før han ble arrestert og fengslet. Foto: Privat

Pinsepastor Nikolaj Romanjuk er sperret inne i en russisk arbeidsleir for en modig preken mot krigen i Ukraina.

TEKST: JOHANNES MORKEN

■ **Romanjuk ble** i september 2025 dømt til fire år i fengsel og tre års forbud mot enhver forkynnende virksomhet etter løslatelse.

Pastoren som er fra Moskva, sitter i arbeidskolonien IK-4 utenfor Vladimir, knapt 20 mil øst for Moskva. Hans svigersønn, Roman Bugzuk, forteller til Magasinet Stefanus at IK-4 fram til for ett år siden var en høysikkerhetsleir, og at enkelte av reglene og praksisene fortsatt består.

«Har god åndelig bagasje»

– I varetektsfengselet der pastor Romanjuk satt før han ble overført til arbeidskolonien, hadde han ingen anmerkninger. Han ble aldri innkalt til ledelsen med noen klager. Men etter at han kom til arbeidskolonien, viste det seg at det i varetektsfengselet angivelig var gjort flere anmerkninger som nå står registrert i hans mappe, forteller Bugzuk, som legger til:

– Alt dette gjøres for å sikre at Romanjuk ikke skal få mulighet til prøveløslatelse. For å kunne løslates på vilkår kreves plettfri oppførsel.

Bugzuk gir Magasinet Stefanus svigerfarens egne ord fra arbeidsleiren:

«Det er svært viktig hvilken åndelig bagasje et menneske har. Når du havner på et slikt sted, kan du bare støtte deg på det du har samlet på forhånd. For et menneske som ikke har noe, blir det svært tungt, for her er det veldig vanskelig å fylle på.»

Han opplever at Herren er nær.

Roman Bugzuk om sin svigerfar i fangeleir

Takker for forbønn

– Helsetilstanden hans er ikke god. Forkjøleleshosten vil ikke gi seg, og han preges av kroniske, aldersrelaterte sykdommer. Men åndelig er han ved godt mot. Han opplever at Herren er nær og har et levende forhold til Ham, forteller Bugzuk.

Nylig fikk Romanjuk tillatelse til et tre dager langt besøk av sin kone og en av sønnene, det første slike besøket på halvannet år.

Romanjuk er så langt den eneste som for sin religiøse krigskritikk er dømt som en trussel mot Russlands nasjonale sikkerhet.

I en preken i september 2022, på den første søndagen etter Putins delvise mobilisering, sa pastoren at Russlands invasjon «ikke var vår krig». Mens den

russiske kirkes lojale prester velsigner dem som reiser til slagmarken, sa pinsepastoren at det ville ikke han. Romanjuk er straffet til 4,5 år i fangeleir for å ha motarbeidet mobiliseringen og slik blitt en trussel mot landets sikkerhet. I sitt sluttinnlegg i retten sa Romanjuk:

«Ja, jeg holdt en preken der jeg berørte militært, om enn tvungent, drap. (...) Jeg la fram mitt personlige syn og min holdning til å ta et menneskeliv. Dette er min personlige holdning som geistlig. Jeg tar ikke tilbake prekenen min.»

– Nikolaj Romanjuk sender en stor hilsen til alle og takker for forbønn, forteller svigersønnen Roman Bugzuk. ■

Fra arbeidskolonien melder pastor Nikolay Romanjuk at han er ved godt mot. Foto: Privat

Du kan skrive brev

Svetlana Zjukova skriver på Telegram at den som har lyst til å skrive til hennes far i fangeleiren, må skrive «forsiktig og gjennomtenkt. Ikke om alle temaer – vurder om noe kan skade ham. Personlige ting, sangtekster, bibelvers, tanker fra prekerer – alt dette er selvsagt greit. Men ellers går hvert brev gjennom sensur. Slik er det.»

Forum 18 News Service, som følger Romanjuks sak, opplyser at adressen hans er:

Николай Романюк

Nikolaj Romanjuk
FKU Ispravitel'naya koloniya-4 UFSIN
Rossii po Vladimirs'koy oblasti
ul. Zheleznodorozhnaya, 37
g. Vyazniki
Vladimirs'kaya oblast
601443
RUSSIA

Fekk tilbake håpet

Ja Seng Ing leverte ein personleg tale under prisutdelinga, med gjester frå Myanmar. Foto: Ranveig Nordgaard

Aktivisten var i ferd med å mista håpet etter militærkuppet. Så fekk ho gå på kurs om trusfridom og møta kollegaer som ikkje hadde gitt opp håpet.

TEKST: JOHANNES MORKEN

■ **Militærkuppet 1. februar 2021** sette strek for eit tiår med opning mot demokrati. Utover i mars viste brutal maktbruk mot alle protestar at dette var eit langvarig maktskifte.

– Vener og kollegaer og til og med familie-medlemmer håpa at FN ville redda Myanmar og stilla juntaen til ansvar i rettssalar. Men eg hadde arbeid med menneskerettar lenge,

” Eg møtte menneske
frå mange land verda
over, menneske som
ikkje gjev opp.

Ja Seng Ing

eg visste korleis FN fungerer og visste at FN ikkje ville redda Myanmar, seier Seng under besøket i Oslo der ho 28. mai tok imot Stefanusprisen for 2026.

Mista håpet

– Eg var i ferd med å mista håpet då eg såg kva som hende i Myanmar.

Men så kom ho over den digitale læringsplattforma FORB Learning Platform som er utvikla av Stefanusalliansen og nordiske vener (NORFORB), med midlar frå Utanriksdepartementet. Ho søkte om plass på eit digitalt kurs over 11 veker for folk som vil bli lærarar i trusfridom som menneskerett for alle.

Seng hugsar ikkje minst den første dagen på kurset, sommaren 2021. Ho arbeidde inne Myanmar, i skjul for juntaen.

– Eg gret då eg presenterte meg og landet mitt, fortel ho.

Då kurset var over, var det ei anna Seng som tok tak.

– Kurset gav meg kunnskap. Eg møtte menneske frå mange land verda over, menneske som ikkje gjev opp. Folk hadde håp, dei hadde tru på at dersom dei gjer det dei kan, vil det få noko å seia, ikkje nødvendigvis på politisk nivå, men at det vil ha ein effekt, seier Seng og legg til:

– Eg fekk tilbake håpet.

Skapte nettverk

Alt før sommarkurset hadde ho etablert ei gruppe på den krypterte appen Signal av aktivistar som framleis arbeidde for trusfridom inne i Myanmar – for å halda kontakten medan dei arbeidde i løyndom.

No delte Seng materiell frå den digitale læringsplattforma med gruppa som vart eit viktig nettverk: Myanmar Freedom of Religion or Belief Network.

Deltakarar frå kurset i 2021 møttest framleis frå tid til tid på konferansar. Dei støttar kvarandre ikkje berre mentalt. Dei deler strategiar for å skapa merksemd om brot på trusfridom i konkrete saker.

– Politisk påverknad er viktig. Vi må skapa merksemd i FN og i medlemsland.

Då ho forfatta to rapportar om brot på trusfridomen i Myanmar, for ein internasjonal juristkommisjon, i 2022 og 2023, henta ho språket frå den digitale læringsplattforma.

«Trøytt av Myanmar»

I september 2022 reiste ho til Genève for å presentera den første rapporten for FN. Der møtte ho ein FN-aktør som sa at verda var trøytt av Myanmar.

– Det knuste hjarta mitt. Vi som tok stor risiko for å dokumentera overgrep, fekk vita at verda var trøytt. Men det gjorde meg også sterk. Dersom verda er trøytt, må vi sjølve slå alarm og vekkje til handling. Eg bestemte meg for å bli ei synleg stemme, å tre ut av skuggen, seier Seng.

Etter at ho hadde presentert rapporten for FN, våga ho ikkje å dra tilbake til Myanmar. Det var blitt for farleg sidan det no var offentleg kjent at ho stod bak.

Intensivert

Først frå Thailand og frå 2024 frå New Zeland har ho halde fram arbeidet. Fram til juli 2025 var minst 85 religiøse leiarar drepne sidan kuppet, viser den siste rapporten hennar. Blant dei er både baptistpastorar og katolske prestar. Minst 100 religiøse leiarar er arresterte.

– Somme veit vi ikkje kvar er, eller om dei er i live, seier Seng.

Minst 5000 religiøse bygg er sette fyr på, bomba eller skotne i ruinar med artilleri: kyrkjer, moskear, buddhistiske pagodaer og kloster.

– Etter kuppet har juntaen intensivert angrepa. Generalane prøver å øydeleggja alt som skaper identitet for etniske og religiøse minoritetar. Med jagarfly bombar dei landsbyar og driv folk på flukt, seier Seng.

– Men eg gjev ikkje opp. Eg drøymmer om ein dag der vi kan leva ut draumane våre, utan frykt for angrep fordi vi er den vi er. ■

Ja Seng Ing fortalte om eit møte med ein muslimsk far som opplevde at sonen vart drepent av ekstrem buddhistisk mobb. Foto: Johannes Morken

Biskop Thomas intervjujes av Eyvind Skeie på Anafora.

Foto: Ragnhild Kristoffersen

‘En kraftstasjon i ørkenen’

■ **Eyvind Skeie** var reiseleder for to grupper til Egypt i april og mai, med til sammen over 70 deltakere. Han ga gruppene solid kunnskap om Egypts historie, fra farao-nisk tid og frem til i dag. Gruppene fikk inspirerende møter med den koptiske kirke, både i fortid og nåtid.

Høydepunkter var også denne gangen møtene med Stefanusbarne og Mama Maggie og biskop Thomas på Anafora.

I ørkenen

På begge turene var deltakerne en halv dag i barnehagen på søppelfjellet Muqattam og noen timer på Stefanusbarne's undervisningssted i ørkenen. Deretter hadde de tre overnattinger på Anafora, forteller Skeie.

Mama Maggie møtte den ene gruppen i ørkenen under et lederkurs for nye ansatte og frivillige.

– Kursene består av bibelundervisning og praktisk undervisning om hvordan Stefanusbarne arbeider på ulike felter, fra fattigdomsbekjempelse til styrking av barnas sivile og kristne identitet, forteller Skeie.

Den andre gruppen fikk et annerledes møte med deltakerne på lederkurset: Deltakerne sto rundt et brennende bål og skrev ned sine syndsbejelninger på et papir, som de deretter kastet på bålet.

– Etterpå avla noen et kort vitnesbyrd som ble oversatt. Dette ble gripende og fint, bemerkte Skeie.

Opplagt og energisk

Biskop Thomas kom begge gangene ens ærend den lange reisen til Anafora fra bispedømmet sør i Egypt.

– Han var svært opplagt og energisk. Jeg hadde to intervju samtaler med ham og stilte ham ganske utfordrende spørsmål, både om hans personlige liv, hans rolle som biskop, hans engasjement i Kirkenes

Verdensråd og annet. Jeg opplever at han liker en pågående stil. Han uttalte seg interessant og djervt om å representere «bibelsk sannhet» i den mangfoldige og liberale økumeniske virkeligheten, og hadde også tanker om hvordan Anafora vil overleve dersom han brått skulle dø, forteller Skeie.

Sjarmerte

Skeie hadde også en samtale med søster Ilaria da hun møtte gruppene.

– Hun sjarmerte og snakket med naturlig selvbewissthet og kunnskap. Mine utfordrende spørsmål parerte hun med enkle og samtidig dype svar, forteller Skeie.

– Anafora er blitt en kraftstasjon i ørkenen, til glede for egyptiske kristne og for alle oss som kommer utenfra for å finne ro og inspirasjon, konkluderer Eyvind Skeie, som har fulgt arbeidet i 21 år. ■

En av gruppene samlet i en kirke på Anafora.

Foto: Ragnhild Kristoffersen

Bær korset sammen med oss

Prest og forfatter Jostein Ørum gjennomfører en turné med fortellingen «Bær korset sammen med oss». Han har vært i Farsund, Vågsbygd og Ålgård. Til høsten står Mandal, Grimstad, Skjold og Øygarden på programmet.

På forhånd er det sendt ut sanger som kan øves inn fra «Salmer fra den forfulgte kirke» – en konsert med tekster av Ørum og musikk av Kristin Minde. Noen steder har de lokalt også øvd inn sanger fra påskekonserteren «Gåten om korset».

– Dette er ikke informasjonskvelder, men en fortelling om den kristne troen i Egypt, en egyptisk lidelsesfortelling om tro og trass, sier Ørum.

I presentasjonen heter det blant annet:

«I dag er Egypt et muslimsk land, med en kristen minoritet, som har et begrenset spillerom og begrensede muligheter. En gang var landet kristendommens sentrum, og både måten vi tror på og ber på i dag, kan vi delvis takke kristne i Egypt gjennom historien for. Og en gang var Gud til og med flyktning i Egypt. Landet har en rik og lang kristen historie, med mye motstand, og vi tar noen stopp gjennom denne historien, på reisen fram mot Stefanusbarna i Kairos slum og biskop Thomas' oase i ørkenen, Anafora. Dette er en fortelling om ørken og blod, om lys og håp - og den pågår fortsatt.»

Jostein Ørum forteller om egyptisk kristen tro og trass.
Foto: Stefanusalliansen

Verdikamp og utvikling

Utviklingsminister Åsmund Aukrust har invitert til en serie debatt- og innspillmøter om en ny utviklingspolitikk. I april deltok generalsekretær Ed Brown i Bergen der temaet var: «Hvordan ta verdikampen når motkrefte mobiliserer?»

Brown ble bedt om å si hvilke utfordringer han ser med å involvere religiøse aktører i likestillingsarbeid i en verden der argumenter mot universelle menneskerettigheter også begrunnes i religiøse verdisyn.

Brown ser ikke noen utfordringer i seg selv. Men han la vekt på at vi ikke må forsterke eller legitimere eksisterende maktstrukturer eller hierarkier. Brown

minnet også om at religion ikke bare er tro, men også praksiser og identitet. Han sa: «Norge har kanskje ikke en blindsoner når det gjelder religion, men kan ha en stor grad av religiøs analfabetisme.»

Generalsekretær Ed Brown (t.h.) deltok i paneldebatt.
Foto: Silje Katrine Robinson

Studerte religiøs rasisme

I april arrangerte det internasjonale nettverket av parlamentarikere for trosfrihet (IPPFoRB) sitt Latin-Amerika-akademi i São Paulo i Brasil. Der møttes parlamentarikere, religiøse ledere, urfolksledere og nasjonale og internasjonale eksperter på både tros- og livssynsfrihet og brasiliansk lov.

Sentrale spørsmål knyttet til religiøs intoleranse i Brasil ble diskutert. Deltakerne utforsket sammenhengen mellom tros og livssynsfrihet, kvinners rettigheter og ytringsfrihet.

Særlig oppmerksomhet ble viet det som i Brasil ofte omtales som «religiøs rasisme» – hvordan religion knyttes til opprinnelse, bakgrunn og kultur. Afrobrasilianske miljøer og urfolksmiljøer får ikke alltid sin trosutøvelse tilstrekkelig ivaretatt.

Parlamentarikerne utarbeidet handlingsplaner og signerte São Paulo-erklæringen, som forplikter dem til arbeid etter akademiet. Sekretariatet vil følge dem opp når de skal iverksette planene som har som mål å styrke, endre eller innføre lovgivning for bedre å beskytte tros- og livssynsfriheten.

Parlamentarikere og arrangører under første dag av akademiet i Brasil.
Foto: IPPFoRB

Påske og dåp i Antalya

Antalya Evangelical Church, som Stefanusalliansen har støttet i en årrekke, fortsetter å vokse. Under en gudstjeneste på 17. mai ble nye 15 døpt, og trolig blir det en ny dåpsgudstjeneste til høsten. Nye troende må gjennom 16 leksjoner i trosopplæring før de blir døpt.

Antalya-kirken er også i gang med å etablere et felleskap i byen Isparta, som ligger to og en halv times kjøretur nord for Antalya. Isparta, som har en halv million innbyggere, er en konservativ by som til nå ikke har hatt noen kirke eller kirkelig nærvær.

Etter to års innsats er det 15 som er interessert. Folk fra Antalya reiser et par ganger i måneden til Isparta for å ha bibelgruppe. I Apostlenes gjerninger 13 omtales Isparta som Antiokia ved Pisidia.

Hver jul og påske arrangerer Antalya-kirken store samlinger i lokaler utenfor de tre kirkestedene. Etter at menigheten i fjor fikk beskjed om at de ikke lenger får bruke byens kulturhus, leier kirken nå et privat konsertlokale. I påsken kom 600, i tillegg til menighetens egne. Alle får tilbud om et gratis nytestamente.

Antalya-kirken hadde påskespill for 600 mennesker, pluss menighetens egne. Foto: Antalya Evangelical Church

En er løslatt, tre er arrestert

Regimet i Iran har arrestert tre ledere av «et kristent evangeliseringsnettverk» i provinsen Yazd. Samtidig kommer meldingen om at den kristne konvertitten Amir-Ali Minaei (32) ble løslatt 29. april som del av et årlig amnesti. Han er løslatt fra det beryktede Evin-fengselet i Teheran. Han var sperret inne på grunnlag av anklager knyttet til virksomheten i en huskirke.

Amir-Ali Minaei er løslatt som del av årlig amnesti. Foto: Article 18

Kastes ut av Tyrkia

I 2025 ble 46 utenlandske kristne kastet ut av Tyrkia etter å ha vært engasjert i protestantiske menigheter i en årrekke. De ble nektet ny oppholdstillatelse, eller nektet innreise etter å ha vært utenlands. Siden 2019 er 178 utenlandske kristne kastet ut eller utestengt. Mer enn fjerdeparten ble altså rammet i 2025. I tillegg kommer mer enn 200 familiemedlemmer. Tallene fremgår av årsrapporten fra Den protestantiske alliansen (TEK). Den utarbeides med midler fra Stefanusalliansen.

De fleste av de 46 utvisningene i 2025 skjedde tidlig på året. I 2026 har det bare vært noen få.

Europaparlamentet har i en resolusjon advart Tyrkia. – I praksis synes deportasjonene nærmest å ha stoppet opp. Men vi vet aldri her, dette kan starte opp på nytt, sier pastor Ramazan Arkan, leder for TEK.

Ramazan Arkan er glad Tyrkia har trappet ned deportasjonene. Foto: Stefanusalliansen

På Stefanus-tokt i nord

22. og 23. april ble det avholdt fagdager for kirkelig ansatte i Sør-Hålogaland. Stefanusalliansen var til stede i Bodø med stand og seminar om den forfulgte kirke. Det ble mange gode prater.

«Det var flott å få møte engasjerte støttespillere som har stått sammen med oss gjennom mange år, og nye menigheter som er interessert i å knytte tettere kontakt med Stefanusalliansen», forteller kommunikasjonsrådgiver Christine G. Lunga.

Kirkelige ansatte i Sør-Hålogaland samlet til fagdager i Bodø. Foto: Christine Gripsgård Lunga

De som er forfulgt for sin tro, trenger at **vi ser!**

Helt gratis!
Skann QR-koden
og meld deg på i dag!

Få siste nytt fra kampen for trosfrihet i verden, det viktigste fra nyhetsbildet og Stefanusalliansens partnere rett i din e-postkasse. Meld deg på webadressen: kampanje.stefanus.no/brev-for-trosfrihet/ eller skann over QR-koden med mobilkameraet ditt og registrer deg på nettsiden. Du vil motta nyhetsbrevet ca. hver 14. dag. Abonnementet er **GRATIS**, og du kan når som helst melde deg av. **Takk for at du bryr deg om de forfulgte!**

Gi advokathjelp
og redd jenter
som Maria ut av
tvangsekteskap!

Deilig avkjølende regn treffer hodesjalet til Maria idet hun lukker døren bak seg. Det er en varm julimorgenen i Lahore, Pakistan. Hun er på vei til bakeriet for å kjøpe frokost til familien. Nå har det snart gått ett år siden Maria lukket døren bak seg – hun har fortsatt ikke kommet hjem. På vei til bakeriet ble hun brutalt kidnappet. Nå tvinges hun til å leve som muslim, som fange og «ektefelle» til mannen som kidnappet henne. **Truet til lydighet og stillhet.**

MARIA BIBI (12) er bortført, tvangskonvertert og tvangsgiftet på grunn av sin kristne tro.

12 år, 9 måneder og 20 dager gammel var Maria. For ung til å lovlig inngå et ekteskap, og for ung til å gifte seg med en muslim etter pakistansk lov. Til tross for flere bevis på Marias unge alder og sterke indikasjoner på at ekteskapsdokumentene er forfalsket – får ikke Marias familie medhold i klagen sine. Høyesterett erklærer ekteskapet som gyldig. **De dømmer en tolvåring til tvangsekteskap.**

– Jeg er dypt sjokkert over den føderale domstolens avgjørelse i saken, skriver Stefanusalliansens partner i Pakistan, Sajid Christopher, i Human Friends Organization (HFO).

HFO kjemper utrettelig for trosfrihet og for de svakestes rett. Nå forbereder de seg på å utfordre dommen mot Maria Bibi i Pakistans høyesterett. Pakistanske myndigheter har sviktet Maria, men vi vil redde jenter som henne!

Vil du vipse et bidrag, så jenter som Maria kan få juridisk beskyttelse – komme **ut av tvangsekteskap** og få en sjanse til å komme seg hjem?

Gaveeksempel:

Gi en gave til
HFO i kampen
for mennesker
som Maria:

390,-

Gaveeksempel:

Dekk advokat-
kostnader
for en dag:

665,-

Gaveeksempel:

Oppløs
et tvangs-
ekteskap:

4550,-

v:pps

til 19013

Merk med:

Advokat

Alle gavestørrelser er velkomne!